

[Tinning]

at være tvunget til at påtage sig et erhvervsarbejde i en eller anden udstrækning – i den udstrækning det overhovedet er muligt at få et – selvfølgelig betyder, at man som studerende i hele sin sociale situation bliver yderligere presset.

Vi ved også, at sådan som SU-ordningen har fungeret, betyder det, at man i højere grad bliver disciplineret i sine studier, at man i højere grad føler sig presset til at komme hurtigt igennem, i den udstrækning man kan. Realiteten er jo ofte, at man bliver tvunget til at komme langsommere igennem.

Dertil kommer, som senest AC har gjort opmærksom på, at vi stadig væk i dag har en række folk, som går og studerer, og som har måttet optage lån under 1975-ordningen. Det vil sige, at de studerer alene med statsgaranterede lån og derudover selvfølgelig supplerer med erhvervsarbejde. Det er folk, der ikke er færdige endnu, og det er folk, som, når de engang bliver færdige, vil stå med, hvor svært det end kan være at forestille sig, gældsbyrder, der er endnu højere end dem, vi allerede kender i dag.

Det er den situation, som danner baggrund for, at man måtte lave et eller andet forslag om SU. Jeg skal først sige noget om det beslutningsforslag, SF og VS i fællesskab har fremsat, inden jeg vender tilbage til de to andre.

Vores forslag bygger på, at alle over 16 år må ind under denne SU-ordning. Det gælder dog ikke dem, som går på en uddannelse, hvor der er tilknyttet en eller anden form for lønordning – det kan være sygeplejersker eller EFG-lærlinge, eller hvad man i øvrigt kan nævne af eksempler. Men alle andre over 16 år må ind under den ordning. Det betyder bl.a., at der er en del, nemlig dem mellem 16 og 18 år, som ikke længere skal være på den såkaldte ungdomsydelse, der som bekendt pr. 1. januar i år var på 8.500 kr. årlig. Det var den maksimalt; beløbet bliver reguleret efter socialindkomsten, og de fleste får noget mindre, men maksimalt er det 8.500 kr. om året. Det er, hvad man kan få, og det er helt oplagt for lidt.

Forslaget bygger på den præmis, at vi på lang sigt må frem til alene at have stipendier, men i en overgangsordning skal de suppleres med statslån, som er rentefrie i studietiden, og som er lavt forrentede efter endt studium.

I anledning af bemærkningerne om, at det kun er engle eller lignende, forstår jeg, verdensfjerne personligheder, eller hvad man skal kalde sådan nogle, som kan tage vores forslag alvorligt, må jeg gøre opmærksom på, at det faktisk er sådan, at det, vi har udarbejdet, er et forslag, som er et overgangsforslag til en anden situation, hvor vi kan nå frem til alene at bruge stipendier.

Det, vi snakker om, er faktisk en kombination af stipendier og af statslån. For dem under 18 år opererer vi kun med stipendier på 23.000 kr. til de hjemmeboende og 30.000 kr. til de udeboende. For dem over 18 år har vi sagt, at det kan lade sig gøre at leve for 45.000 kr. om året, men det er også det minimale, man kan nævne som beløb, i hvert fald hvis man forestiller sig, at det skal være muligt at leve, mens man er under uddannelse, alene for det, man kan få over SU. Det er så for de hjemmeboende 23.000 kr. i stipendier og 22.000 kr. i lån og for de udeboende 30.000 kr. i stipendier og 15.000 kr. i lån.

Det er klart, at også vi, som det allerede tidligere har været nævnt, støtter, at alle disse beløb må være uafhængige af forældreindkomst. Det er også klart, at beløbene skal dyrtidsreguleres løbende. Det er højst kritisk, at der de seneste år er sket en udhuling af den eksisterende støtteordning. Vi er nødt til klart at sige, at det er uacceptabelt, og at der selvfølgelig skal ske en fuld dyrtidsregulering.

Derudover må det være sådan, at SU kun dækker de omkostninger, som er forbundet med at være under uddannelse. Det vil sige, at med hensyn til alle mulige former for sociale ydelser må de uddannelsessøgende være ligestillet med andre befolkningsgrupper. Det kan ikke være sådan, at man er afskåret fra at få hjælp eller bistand fra det sociale system i øvrigt, fordi man er under uddannelse og er henvist til at forsøge at leve af en elendig SU-ordning.

Endelig lægger vores forslag op til, at hvis der under tilbagebetalingen sker det, at indtægten kommer under den maksimale dagpengesats, så må det være sådan, at tilbagebetalingen stopper, at man holder en pause, hvad enten man så er kommet under den maksimale dagpengesats på grund af arbejdsløshed eller på grund af andre sociale begivenheder, eller hvad man nu vil kalde det.